

RESSÒ DE LA PARAULA

LA NOVA ESGLÉSIA (VII)

Apòstols

L'harmonia i la bellesa de la nova Església, el Poble de Déu que neix del Ressuscitat, no sorgeix i perviu en el temps com caiguda del cel o per generació espontània.

No han faltat en la història, i no hi falten avui, els qui van somiar i somien amb una Església sense institució, és a dir, sense responsabilitats estables, sense encàrrecs o missions específiques atorgades pel mateix Jesucrist. Així va passar en la Baixa Edat Mitjana amb els moviments espiritualistes («fraticelli») o a la fi del segle XIX amb la crítica racionalista (Loisy: «Jesús va predicar el Regne, però va néixer una Església»). La bona voluntat que gairebé sempre ha mogut en els seus inicis a tots els qui així han pensat, volent evitar els abusos de poder contraris a l'Evangelí, acabava en radicalismes, lluny de la realitat del mateix Jesús i de la història. Aquesta, la història, sempre va confirmar aquell savi eslògan: «On no mana un responsable, mana un vanitós.»

Això, i molt més, va pensar Jesús quan va elegir Dotze dels seus Deixebles per a constituir-los Apòstols al servei de tot el Poble (cf. Mc 3,13-18). No és que Jesús pensés «organitzar» un grup com qui estructura un partit o un equip de treball. Per altres textos del Nou Testament, sabem que Jesús volia que els Apòstols fossin servidors, testimonis i garants de la comunió al llarg del temps.

Avui, quan els successors dels Apòstols no gaudeixen de bona premsa i alguns sembla que han de demanar perdó per existir, se'ns presenta la imatge de la Nova Església com a ciutat ben asentada sobre pedres precioses, que són precisament els Apòstols:

«Els fonaments de la muralla de la ciutat eren dotze pedres precioses de tota mena: la primera era jaspi; la segona, safir; la tercera, calcedònia; la quarta, maragda; la cinquena, sardònix; la sisena, sarda... l'onzena, jacint; la dotzena, ametista.» (Ap 21,19-20)

D'apòstols, en som tots els batejats. Però el grup dels Dotze van rebre una missió específica. Eren

com la primera baula d'una immensa cadena que havia de travessar els segles i els espais, per a assegurar el vincle amb Jesucrist i la unitat dels cristians. El fonament principal i únic continua sent Jesucrist, però units a Ell es van aixecar els Dotze Apòstols, com a fonaments fermes i brillants, com pedres precioses: la seva paraula i la seva vida eren garantia de la veritable Església de Crist.

Els van elegir i van imposar les mans a altres cristians, perquè continuessin la seva missió. Al llarg de la història aquests successors dels Apòstols no sempre van brillar com a pedres precioses, però la ciutat, l'Església, va continuar ferma, perquè el fonament principal, la pedra angular, Jesucrist, es va mantenir incommovible i mai

van faltar dignes successors al seu servei.

D'altra banda, la bellesa i la lluentor dels fonaments no sempre són reconeguts pels ulls de la gent. El món busca altres resplendors. El servei apostòlic dels ministres ordenats a l'Església, per voluntat expressa de Jesús, són tot el contrari «d'amos, dirigents o governants»; serveixen més i millor com més es lliuren a si mateixos com el Bon Pastor.

També en ells es realitza aquell principi que ens va ensenyar Jesús: «Déu Pare sempre va triar el poder dels febles per salvar el món.»

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

L'admiració, el motor del saber (i III)

Aristòtil ens recorda que els homes van començar a filosofar per causa de l'admiració. M'admira allò estrany, allò inusual, allò que trenca la cadència dels dies i la rutina de les hores; però també em sorprèn l'etern retorn del mateix, el cicle de la vida, l'anella que dona voltes sobre si mateixa. M'admira que hi hagi rutina i que tot torni una i altra vegada: la ginesta a la pri-

mavera, la neu a l'hivern i els tons ocres de la tardor.

René Descartes considera que l'admiració és una de les grans passions de l'ànima; la defineix com una sobtada sorpresa de l'ànima que experimenta davant d'allò que no sap concebre. És una punxada, el prolegomen d'un part espiritual.

Admirar-se és viure. Qui no s'admira de res, no s'interroga per res. Viu com si ja hagués viscut. Viu sense viure. No viu. Admirar-se és prendre consciència de la pròpia fragilitat, però, a la vegada, deixar-se embadalir per la bellesa que ho amara tot.

L'admiració és una pregària laica.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

LA NUEVA IGLESIA (VII)

Apóstoles

La armonía y la belleza de la nueva Iglesia, el Pueblo de Dios que nace del Resucitado, no surge y pervive en el tiempo como caída del cielo o por generación espontánea.

No han faltado en la historia, y no faltan hoy, quienes soñaron y sueñan con una Iglesia sin institución, es decir, sin responsabilidades estables, sin encargos o misiones específicas otorgadas por el mismo Jesucristo. Así ocurrió en la Baja Edad Media con los movimientos espiritualistas («fratelli») o a finales del siglo XIX con la crítica racionalista (Loisy: «Jesús predicó el Reino, pero nació una Iglesia»). La buena voluntad que casi siempre ha movido en sus inicios a todos los que así han pensado, queriendo evitar los abusos de poder contrarios al Evangelio, acababa en radicalismos, lejos de la realidad del mismo Jesús y de la historia. Ésta, la historia, siempre confirmó aquel sabio slogan: «Donde no manda un responsable, manda un vanidoso.»

Esto, y mucho más, pensó Jesús cuando eligió a Doce de sus Discípulos para constituirlos Apóstoles al servicio de todo el Pueblo (cf. Mc 3,13-18). No es que Jesús pensara en «organizar» un grupo como quien estructura un partido o un equipo de trabajo. Sin duda, por otros textos del Nuevo Testamento, sabemos que Jesús deseaba que los Apóstoles fuesen servidores, testigos y garantes de la comunión a lo largo del tiempo.

Hoy, cuando los sucesores de los Apóstoles no gozan de buena prensa y algunos parece que han de pedir perdón por existir, se nos presenta la imagen de la Nueva Iglesia como ciudad bien asentada sobre piedras preciosas, que son precisamente los Apóstoles:

«Las piedras que cimentaban la muralla estaban adornadas con toda clase de piedras preciosas: la primera con jaspe, la segunda con zafiro, la tercera con ágata, la cuarta con esmeralda, la quinta con ónice... y la duodécima con amatista.» (Ap 21,19-20)

Apóstoles somos todos los bautizados. Pero el grupo de los Doce recibieron una misión específica. Eran como el primer eslabón de una inmensa cadena que debía atravesar los siglos y los espacios, para asegurar el vínculo con Jesucristo y la unidad de los cristianos. El fundamento principal y único sigue siendo Jesucristo, pero unidos a Él se levantaron los Doce Apóstoles, como cimientos firmes y brillantes, como piedras preciosas: su palabra y su vida fueron garantía de la verdadera Iglesia de Cristo.

Ellos eligieron e impusieron las manos a otros cristianos para que continuaran su misión. A lo largo de la historia estos sucesores de los Apóstoles no siempre brillaron como piedras preciosas, pero la ciudad, la Iglesia, siguió firme, porque el fundamento principal, la piedra angular, Jesucristo, se mantuvo inmovible y nunca faltaron dignos sucesores a su servicio.

Por otra parte, la belleza y el brillo de los cimientos no siempre son reconocidos por los ojos de la gente. El mundo busca otros resplandores. El servicio apostólico de los ministros ordenados en la Iglesia, por voluntad expresa de Jesús, son todo lo contrario de «amos, dirigentes o gobernantes»; sirven más y mejor cuanto más se entregan a sí mismos como el Buen Pastor.

También en ellos se realiza aquel principio que nos enseñó Jesús: «Dios Padre siempre eligió el poder de los débiles para salvar el mundo.»

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

NECROLÒGICA

Mn. Francesc de Paula Sala i Arnó

Prevere de l'Església de Sant Feliu de Llobregat i rector emèrit de la Parròquia de Santa Maria de Castelldefels, va morir el 24 de maig de 2019, a l'edat de 92 anys, confortat amb els sagraments de l'Església. Les exèquies, presidides pel bisbe Agustí Cortés, van tenir lloc dilluns 27 de maig a les 11 h, a la Parròquia de Santa Maria de Castelldefels.

Mn. Francesc Sala va néixer a la localitat de Súria el dia 19 de juny de 1926. Fill de Francisco i Úrsula, era el primer de vuit germans. Llicenciat en Dret per la Universitat de Barcelona en 1949. Va ingressar al Seminari Conciliar de Barcelona on, entre els anys 1951 al 1956, va realitzar els estudis de filosofia, teologia i moral i el 17 de desembre de 1955 va rebre l'ordenació sacerdotal al Seminari Conciliar de Barcelona de mans de Mons. Gregorio Modrego i Casaus.

A l'Arquebisbat de Barcelona cal destacar el seu llarg i entusiasta treball apostòlic com a consiliari del Consell Diocesà de Joves d'Acció Catòlica i de Cursets de Cristiandat, també va exercir com

a professor de Religió de l'Escola del Treball i capellà de la Residència Universitària Ramon Llull. A banda dels diversos serveis parroquials, també va exercir altres càrrecs de responsabilitat diocesana, entre altres, delegat d'Apostolat Seglar, membre de la Comissió de Premsa i administrador de la Delegació de Mitjans de Comunicació, membre del Consell Presbiteral i del Col·legi de Consultors.

A la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat va continuar sent rector de la Parròquia de Santa Maria de Castelldefels fins a la seva jubilació canònica, i també va tenir la responsabilitat pastoral de vicari episcopal de la Vicaria del Llobregat, va ser membre del Consell Presbiteral i del Col·legi de Consultors.

Encomanem-lo en la pregària a la misericòrdia del Senyor, agraïts pel seu testimoniatge de bon capellà.

Els docents de Religió i el Concurs Bíblic

La matinal de dissabte 25 de maig va convocar a la Casa de l'Església diversos protagonistes en el camp de l'ensenyament de la Religió. Per una banda, va tenir lloc el lliurament de premis del 34è Concurs Bíblic de Catalunya. Aquesta iniciativa ha comptat enguany amb més de 4.000 participants en les diverses modalitats del concurs a les deu diòcesis catalanes, amb el lema «No tinguis por, que jo soc amb tu». Els premiats del nostre bisbat, en les diferents categories, van recollir els seus guardons.

A continuació es va presentar als mestres i professors de Religió de la diòcesi, el fruit del treball

realitzat durant el curs pel grup d'autoformació de mestres i professors, que s'han reunit a la Casa de l'Església els darrers divendres de mes, amb la finalitat de reflexionar sobre la seva tasca docent.

La proposta que n'ha sorgit és la d'estructurar en dimensions les competències bàsiques i els continguts claus de la matèria de Religió catòlica, és a dir, donar resposta a la modificació metodològica que en la resta de matèries ja s'havia introduït per part de l'Administració educativa i que en el cas de la Religió catòlica no s'havia realitzat, restant en una situació de desavantatge.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Si ets jove d'edat, però et sents dèbil, cansat o desil·lusionat, demana a Jesús que et renovi. Amb Ell mai no manca l'esperança» (3 d'abril).

@Pontifex: «Mitjançant l'oració aprenem a renunciar a la idolatria i a l'autosuficiència del nostre jo, i a declarar-nos necessitats del Senyor i de la seva misericòrdia» (3 d'abril).

@Pontifex: «Quan preguem, pensem que ho fem amb Jesús. Jesús és la nostra força, Jesús és la nostra seguretat, que en aquest moment intercedeix per nosaltres» (5 d'abril).

@Pontifex: «Que el Senyor ens doni sempre esperança en el futur i la força per tirar endavant» (10 d'abril).

La Cúria, en camí de conversió ecològica integral

Es dies 16 i 23 de maig passats van tenir lloc a la Casa de l'Església unes sessions formatives entorn els continguts de l'encíclica del papa Francesc *Laudato Si'*, adreçades als treballadors de la Cúria, als delegats diocesans i

als voluntaris que hi col·laboren a la Casa. Aquestes sessions s'han fet amb la finalitat de desenvolupar i implementar diferents mesures que fomentin entre els treballadors i voluntaris l'amor i la cura per la nostra «casa comuna», la Terra, seguint les recomanacions del papa Francesc a la seva encíclica i en el context de la Doctrina Social de l'Església. Per tant, un doble objectiu de prendre consciència i d'iniciar un procés de canvi, un camí de conversió ecològica integral, ja que no es tracta només de defensa de la natura sinó «d'escoltar tant el clamor de la terra com el clamor dels pobres» (LS' 49). Les sessions van ser conduïdes pel Sr. Carles Armengol, pedagog social, membre de la Lliga espiritual de la Mare de Déu de Montserrat i del Grup Sant Jordi de promoció i defensa dels drets humans.

Pasqua del Malalt

La Residència de les Germanetes dels Ancians Desemparats de Sant Just Desvern es va celebrar, el matí del dissabte 25 de maig, la Pasqua del Malalt a nivell diocesà. Van participar uns 300 malalts i persones properes al món del malalt, especialment visitadors voluntaris de la Pastoral de la Salut. El bisbe Agustí, durant la celebració de la Missa, va ressaltar la importància d'estar atents a les necessitats dels malalts

i la importància dels voluntaris en la seva atenció. Precisament la campanya de la Pastoral de la Salut aquest any està centrada en el voluntariat i el gran valor que té l'acció gratuïta: «De franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc.»

La jornada va ser animada per la Carmina i en Pau Tarruell del grup «Bufanúvols», i malgrat la pluja d'aquell dia, la jornada es va desenvolupar amb normalitat gràcies al gran teatre que tenen a la residència.

Formació del clergat en relació al Pla Pastoral

Mn. Salvador Pié-Ninot, ponent del dia 14 de maig

Tant al mes de maig com al de juny, els preveres i diaques de la diòcesi van realitzar la seva trobada mensual de manera conjunta, per a les dues vicaries, i sempre com a ocasió d'aprofundiment en el Pla Pastoral d'aquest curs «Continuïtat i novetat».

El 14 de maig passat, la reunió va tenir lloc a la Residència Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès, acompanyats per Mn. Salvador Pié-Ninot. De la seva mà van aprofundir en les arrels de la comunió i de la fraternitat en els documents del magisteri, particularment en el Concili Vaticà II, i van mirar de concretar-ho en els òrgans de sinodalitat a tots els nivells, des d'un estil més fraternal en la vida de les parròquies passant pels consells pastorals parroquials i els d'àmbit arxiprestal i diocesà, corresponsabilitzant els laics en la missió de l'Església i revisant conjuntament el que es va fent.

Per al mes de juny, la cita serà el proper dimarts dia 11, a la Casa de l'Església, amb la doble intenció de fer balanç del treball realitzat al llarg del curs i de marcar les línies futures d'actuació. En aquest sentit, les pistes que s'intueixen indiquen que, per avançar sinodalment, cal potenciar el laïc i la seva formació.

AGENDA

▀ **Trobades de final de curs a la Casa de l'Església.** Dijous 13 de juny, a les 10.30 h, Consell Presbiteral. / Dissabte 15 de juny, a les 10 h, Consell Pastoral Diocesà.

▀ **Recés Aixeca't.** Dissabte 15 de juny, de 10.30 a 13.30 h, recés de Pentecosta amb el títol «Déu és en nosaltres». Al Monestir de la Mare de Déu del Carme de les Monges Carmelites de Vilafranca del Penedès. No cal avisar, només ser puntuals per començar a les 10.30 h. Per a més informació: Mn. Valentí (tel. 938 980 051).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

10. □ **Dilluns** (lit. hores: de la Solemnitat. 2a setm.) [Gn 3,9-15.20 (o bé: Fets 1,12-14) / Sl 86 / Jo 19, 25-34]. Benaurada Verge Maria, Mare de l'Església. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe; beat Eustaqui Kugler, rel.; beat Joan Domínia, bisbe.

11. ■ **Dimarts** [Fets 11,21b-26; 13,1-3 / Sl 97 / Mt 5,13-16]. Sant Bernabé, apòstol, company de Pau, nat a Xipre, on morí; sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alcía, vg. cistercenca.

12. ■ **Dimecres** [2Co 3,4-11 / Sl 98 / Mt 5,17-19]. Tortosa: □ Santa Maria Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), religiosa de Reus, fundado-

ra de les Germanes de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858). Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. □ **Dijous** [Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / Sl 39 / Lc 22, 14-20]. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prevere franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquilina, vg.

14. ■ **Divendres** [2Co 4,7-15 / Sl 115 / Mt 5,27-32]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.

15. ■ **Dissabte** [2Co 5,14-21 / Sl 102 / Mt 5,33-37]. Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid, 1809 - València, 1865), verge fund. adoratrius a Madrid (AESC, 1850); sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, vg.; sant Bernard de Menthon, rel.

16. □ **Diumenge vinent**, Santíssima Trinitat (lit. hores: de la Solemnitat. 3a setm.) [Pr 8,22-31 / Sl 8 / Rm 5,1-5 / Jo 16,12-15]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr.; santa Lutgarda, vg.

Diumenge de Pentecosta (C)

COMENTARI

L'Esperit, l'ànima de l'Església

Diumenge passat Jesús prometia l'Esperit Sant al seus deixebles. Avui celebrem aquesta vinguda damunt els apòstols. Un cop més fent servir imatges corporals: *Se'ls aparegueren com unes llengües de foc que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges tal com l'Esperit els concedia de parlar.* Les llengües indiquen precisament la seva capacitat per portar el missatge de Crist a tots els pobles. Ho veiem clarament en la descripció que en fa de tots els qui van sentir *proclamar les grandeses de Déu en els seus propis llengües.* El text ens fa veure com l'Esperit porta a la unió de tots els pobles, al contrari del que passà a Babel on parlant la mateixa llengua, els homes no s'entenen. L'Esperit fa dels deixebles testimonis de Crist davant tots els pobles perquè és la força i la presència activa del Senyor que porta la salvació a tot el món.

I a l'evangeli veiem una de les múltiples funcions d'aquest Esperit: *El Pare us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre.* I ho repeteix al final: *El Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre.* L'Esperit ens ensenya a entendre tot el que va dir Jesús i al mateix temps és qui ens dona força per a dur endavant el projecte de Jesús, el seu Regne. Per això ens cal restar oberts a l'Esperit.

I així Pau a la segona lectura pot dir: *Si algú de vosaltres no tingués l'Esperit de Crist, no seria de Crist.* L'Esperit ens fa viure com a fills: *Si visquéssiu així [seguint la carn] moriríeu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres pròpies de la carn, viureu. Vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure altra vegada en el temor sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: Abbà Pare.* Gràcies a l'Esperit podem i hem de viure com a autèntics fills de Déu.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta es trobaven tots junts en un mateix lloc quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneeix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R. Si els retireu l'alè, expiren i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan

(Jn 20,19-23)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 2,1-11)

Al cumplirse el día de Pentecostés, estaban todos juntos en el mismo lugar. De repente, se produjo desde el cielo un estruendo, como de viento que soplaba fuertemente, y llenó toda la casa donde se encontraban sentados. Vieron aparecer unas lenguas, como llamaradas, que se dividían, posándose encima de cada uno de ellos. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en otras lenguas, según el Espíritu les concedía manifestarse. Residían entonces en Jerusalén judíos devotos venidos de todos los pueblos que hay bajo el cielo. Al oírse este ruido, acudió la multitud y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propia lengua. Estaban todos estupefactos y admirados, diciendo: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno de nosotros los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partes, medos, elamitas y habitantes de Mesopotamia, de Judea y Capadocia, del Ponto y Asia, de Frigia y Panfília, de Egipto y de la zona de Líbia que limita con Cirene; hay ciudadanos romanos forasteros, tanto judíos como prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las grandezas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu espíritu, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras; / que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,3b-7.12-13)

Hermanos:

Nadie puede decir: «Jesús es Señor», sino por el Espíritu Santo. Y hay diversidad de carismas, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de actuaciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. Pero a cada cual se le otorga la manifestación del Espíritu para el bien común. Pues, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Pues todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»